

شروط تعمید

چنان‌که پیداست، شرطی برای تعمید عنوان نگردیده است ولی آشکار است که لازمه هر تعمید، ایمان است. چنان‌که خداوند عیسی مسیح حکم کرده است: «هرکس ایمان آورد **تعمید یابد.**»

افرادی که به پیغام پطرس گوش سپرده بودند، به گونه‌ای ایمان آورده بودند. آنها حقانیت پیغام پطرس را پذیرفته بودند ولی آیا این کافی بود؟

نه! در کلام خدا می‌خوانیم که شماری از مردم به خداوند عیسی باور داشتند ولی مسیح به ایمان آن‌ها باور نداشت. امروزه هم بسیاری از مردم خود را به مسیح منتسب می‌کنند، خود را مسیحی می‌خوانند ولی مسیح آنها را باور ندارد و به ایمان آنها اعتماد نمی‌نماید.

خداوند ما عیسی مسیح در پاسخ شماری از باورمندان چنین می‌گوید: «**اگر در کلام من پایداری کنید، به راستی شاگردان من خواهید شد.**»

از این‌رو این افراد با وجود ادعای زیبایی خود همچنان در حرمان، به سر می‌برند و بیگانه با زندگی الهی هستند.

خوب چرا مسیح این افراد را به عنوان شاگردان خود نمی‌پذیرفت؟

برای درک این موضوع باید به فراخوان انبیا، مسیح و رسولان بپردازیم.

هنگامی‌که دسته‌ای از زائران و اهالی اورشلیم از خداوند پرسیدند که چه گامی برای رستگاری خود بردارند: «**از این پس چه کنیم ای برادران؟**»

چه بسا این امر مهم به نظر برسد ولی نخستین نشانه فردی که در روند رستگاری قرار می‌گیرد، همین روحیه پرسشگری است. افرادی که نمی‌پرسند، نمی‌توانند در مسیر توبه قرار بگیرند. همین‌جاست که پطرس به افرادی که با چنین پرسشی روحیه‌ای پذیرا از خود نشان می‌دادند پاسخی هرچند مختصر ولی جامع داد:

«**توبه کنید و هر یک از شما برای آمرزش از گناهان به نام عیسی مسیح تعمید گیرید.**»

چنان‌که می‌بینیم پطرس به آنها نگفت که شرط رستگاری مسیحی شدن است، بلکه توبه را گام نخستین برای رستگار شدن افراد، معرفی کرد. مخاطبان پطرس به سخنان پطرس ایمان آورده بودند ولی پطرس از آنها نمی‌خواهد که بی‌درنگ تعمید بگیرند. اگر چنین می‌کرد تعمید صرفاً به آیینی جادویی می‌مانست. متأسفانه بسیاری از مسیحیان به تعمید به

عنوان آیین جادویی می‌نگرند و تعمید را راه رستگاری و عضویت در کلیسا می‌دانند، از همین رو کودکان را تعمید می‌دهند.

پطرس از افرادی که از او کسب تکلیف می‌کنند نمی‌خواهد که دسته‌سینه‌زنی تشکیل بدهند گویی که مسیح همچنان در گور است. بلکه با هدایت روح‌القدس، فرمان می‌دهد که افراد در پس پشیمانی خود و پذیرش حقانیت کلام مسیح، گام نخست ورود به برنامه الهی را بردارند که همانا توبه است.

خوب توبه به چه مفهوم است؟

در لغت‌نامه‌های دهخدا و معین «بازگشت از گناه» به عنوان معانی توبه، تعریف شده است. این تعریف هرچند درست است ولی برای درک مفهوم کتاب مقدسی از آن، دارای نقص است. توبه واژه‌ای سُرّیانی است که معنی «قی کردن» و یا «بالا آوردن» را در خود دارد. قی کردن، واکنش بدنی است که دیگر نمی‌تواند خوراک یا ماده‌ای را در درون خود تحمل کند.

توبه در کتاب مقدس، چیزی فراتر از پشیمانی است. مخاطبان پطرس دل‌ریش شده بودند، پس پشیمانی را تجربه کرده بودند. توبه، مفاهیمی چون «پرسشگری درباره مسائل» و «ارزیابی روش‌های خود» را در برمی‌گیرد. بدین معنی که فرد توبه‌کار، در هنگام روبرو شدن با پیغام کلام خدا، راه‌های خود را ارزیابی و سبک و سنگین می‌کند. چنان‌که در کلام آمده است:

«در راه‌های خود تامل کردم.» (مزمور 59:119).

کلام خدا بارها افراد را به ارزیابی زندگی خود زیر پرتو کلام خدا فرامی‌خواند. (حجی) در اشعیا خداوند افراد را به یک گفتگو فرا می‌خواند. تنها چنین گفت و شنودی با خدا که ما را با سخن خدا مخاطب و رو در رو سازد، می‌تواند رهاننده باشد و آینده مدنظر خدا را برای ما بگشاید.

ولی توبه بیشتر از یک ارزیابی زندگی است. توبه کتاب مقدسی به مفهوم گسست از زندگی گذشته نیز هست. افراد در پس مواجهه با کلام خدا، این اصل را می‌پذیرند که از شیوه و رویه‌ای که در نگاه خدا ناپسندیده است، دست بردارند. این همان «بازگشت از گناه» است که در فرهنگ واژه‌نامه‌های دهخدا و معین آمده است. کلام خدا از آن به عنوان راهی که فرجامش محکومیت است، یاد می‌کند. کلام خدا از روش زندگی مردمان توبه نکرده، با عنوان «کارهای مرگزا» و بی‌حاصل یاد می‌کند.

در پس این گسست فکری، فرد توبه‌کار، کلام خدا را مرجع زندگی خویش می‌سازد و می‌پذیرد که از جهان‌بینی و آرمان‌های شخصی و اجتماعی خود دست بکشد و نگاه خدا را

برای زندگی خود برگزینند. به بیانی فرد توبه‌کار، نگاهی کلام محور و خدا محور را می‌پذیرد.

فعلی که پطرس در اینجا به کار می‌برد، تغییر ذهنیت و نگرش انسان را در بردارد. خدا افراد را به گسست از نگرش اجتماعی و گروهی و شخصی برای پذیرش دیدگاه الهی فرا می‌خواند.

توبه در اصل روند ذهنی است که افراد را از زندگی گذشته خود جدا می‌سازد و آنها را به برکت کلام به زندگی خدامحور سوق می‌دهد. توبه‌ی کتاب‌مقدسی پذیرش کلام خدا را دربرمی‌گیرد. همان‌جاست که آدمی از نگاه هبوط‌شدگان دست می‌کشد و نگاه خدا را می‌پذیرد.

Baptism is an important event in Christianity, and it is essential to understand the conditions under which it should occur. Some people claim to be Christians but are not truly followers of Christ because they have not met the necessary requirements.

According to the Bible, true disciples of Christ are those who follow His teachings. Jesus said that those who continue in His words are truly His disciples. Therefore, even if someone claims to be a Christian, if they do not live according to Christ's teachings, they are not His disciples.

The first step towards salvation, as outlined in the Bible, is repentance. When a group of people asked the apostle Peter what they should do for salvation, he told them to repent and be baptized in the name of Jesus Christ for the forgiveness of sins.

However, repentance should not be seen as a mere formality. It involves a mental process of evaluating one's life and ways in the light of God's word, recognizing and regretting one's sins, and accepting God's worldview. Repentance is a way of separating oneself from the sinful past and accepting a God-centered life.

Baptism, then, should not be seen as a magical ritual but as a symbol of the new life that comes with repentance and acceptance of Christ's teachings. It is a public declaration of faith and a commitment to living a Christ-centered life.

In conclusion, to be a true disciple of Christ and receive the benefits of baptism, one must follow His teachings, repent of their sins, and accept a God-centered life. Baptism is a symbol of this new life, and it should be done with a sincere heart and a commitment to living according to Christ's teachings.

پایان